

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 497/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného SIGNUM legal s. r. o., Gaštanová 15, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/15/2024-935 z 26. marca 2025 (v jeho výroku II) takto

rozhodol:

- Postupom Krajského súdu v Bratislave a výrokom II jeho rozsudku č. k. 4Co/15/2024-935 z 26. marca 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.
- Výrok II rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/15/2024-935 z 26. marca 2025 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.
- Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 423,74 eur** a zaplatiť ich právnenému zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. júla 2025 a prijatou na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 497/2025-11 z 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4Co/15/2024-935 z 26. marca 2025 (v jeho výroku II) (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca žalobou podanou 8. marca 2016 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáha proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) náhrady škody a nemajetkovej ujmy 384 710,12 eur s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 12C 30/2016-362 zo 16. januára 2019 (v poradí prvý rozsudok prvoinštančného súdu) žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Krajský súd ako súd odvolací tento rozsudok okresného súdu zrušil svojím uznesením č. k. 4Co/92/2019-435 z 28. februára 2020 a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Po vrátení veci následne Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) rozsudkom č. k. B1-12C/30/2016-843 z 8. decembra 2023 (v poradí druhý rozsudok prvoinštančného súdu) rozhodol, že výrokom I uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi z titulu náhrady škody 3 736,66 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 16. decembra 2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy 5 000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom č. III vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV rozhodol, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

5. O podanom odvolaní proti v poradí druhému rozsudku prvoinštančného súdu vydanému mestským súdom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom. V jeho výroku I potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa priznania sťažovateľovi náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia 3 736,66 eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 16. decembra 2015 do zaplatenia (I. výrok) a v napadnutej zamietajúcej časti (III. výrok) v rozsahu presahujúcom tento sťažovateľovi priznaný nárok, ako aj v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy 5 000 eur (II. výrok) a v napadnutej zamietajúcej časti (III. výrok) nad rozsah tejto priznanej sumy nemajetkovej ujmy, ako aj v ostatných nepriznaných nárokoch sťažovateľa z titulu nezákonného rozhodnutia. Zároveň však výrokom II (ktorý namieta sťažovateľ, pozn.) rozhodol, že v ostatnej napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa nárokov sťažovateľa z titulu rozhodnutia o väzbe, ako aj v trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje (druhýkrát, pozn.) a vec mu vracia (druhýkrát, pozn.) na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku a postupu krajského súdu namieta, že odvolací súd (vo výroku II napadnutého rozsudku) porušil § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v ktorom je kogentným spôsobom vyjadrená tzv. zásada jedenkrát a dosť, keď druhýkrát

vrátil vec prvoinštančnému súdu na opätovné rozhodnutie. Zastáva názor, že v jeho prípade boli splnené všetky podmienky na postup podľa § 390 CSP. Namieta, že krajský súd neuplatnenie § 390 CSP v jeho veci nijak neodôvodnil. Poukázal na to, že vo svojom odvolaní vyslovene navrhol, aby krajský súd v odvolaní napadnutej časti v poradí druhý rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a sám vo veci rozhodol.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/301/2025 doručenom ústavnému súdu 31. októbra 2025 po zhrnutí konania v podstatnom uviedol, že postupoval podľa § 390 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa priznania sťažovateľovi náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia (I. výrok) a v napadnutej zamietajúcej časti (III. výrok) v rozsahu presahujúcom tento sťažovateľovi priznaný nárok, ako aj v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy (II. výrok) a v napadnutej zamietajúcej časti (III. výrok) nad rozsah tejto priznanej sumy nemajetkovej ujmy, ako aj v ostatných nepriznaných nárokoch sťažovateľa z titulu nezákonného rozhodnutia potvrdil. Argumentoval, že tak rozhodol o novom rozhodnutí súdu prvej inštancie po tom, ako jeho predchádzajúci rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a v tomto rozhodnutí sa už aj riadil právnym názorom odvolacieho súdu. Avšak v ostatnej napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa nárokov sťažovateľa z titulu rozhodnutia o väzbe (ako aj v časti trov konania) nešlo o nové rozhodnutie prvoinštančného súdu. Uviedol, že mestský súd tu opätovne vyhodnotil obranu žalovaného, že sťažovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe, pretože si ju zaviniť sám, za dôvodnú [podľa názoru prvoinštančného súdu si sťažovateľ väzbu zaviniť sám tým, že svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby, že bude pokračovať v trestnej činnosti, pretože súd rozhodol o jeho väzbe podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Súd prvej inštancie preto všetky nároky sťažovateľa na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v dôsledku väzby zamietol. Prvoinštančný súd v tejto zamietajúcej časti, zrušenej odvolacím súdom, zamietol nárok sťažovateľa z titulu väzby už v jeho základe, nezaoberajúc sa skúmaním opodstatnenosti výšky uplatneného nároku. Preto na záver uviedol, že po formálnej stránke je rozsudok prvoinštančného súdu novým rozhodnutím, no po obsahovej stránke novým v odvolacím súdom zrušujúcej časti nie je. Preto odvolací súd, nestotožniac sa s týmto názorom súdu prvej inštancie, nemajúcim podklad na preskúmanie priznanej výšky a vzhľadom na zabezpečenie dvojinstančnosti konania práve v záujme ochrany práv sporových strán len v tejto časti rozsudok (okrem potvrdenia prevažnej časti rozsudku súdu prvej inštancie) zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Ústavný súd upovedomil žalovaného Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa [§ 126 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a umožnil jej vyjadriť sa k nej. Zúčastnená osoba v lehote stanovenej ústavným súdom stanovisko nezaslala.

III.3. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ sa na výzvu ústavného súdu zo 6. novembra 2025 k stanovisku krajského súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 14. novembra 2025, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením krajského súdu. Poukázal na § 389 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd zruší rozhodnutie prvoinštančného súdu, len ak súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti uviedol, že odvolacie konanie je ovplyvnené princípom limitovaných možností zrušenia rozhodnutia prvoinštančného súdu. Podporil to tvrdením z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku, že rozhodnutie o zrušení má byť reštriktívnou výnimkou, ktorá prichádza do úvahy len v taxatívne vymedzených prípadoch. Dodal, že dôvodom obmedzenia zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom iba na nevyhnutnú mieru je naplnenie požiadavky rešpektovania práva na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Preto podľa sťažovateľa vôbec nie je možné hovoriť o vyvažovaní práv, ako to vo vyjadrení tvrdí odvolací súd. Úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku výslovne hovorí o zrušení rozhodnutia prvoinštančného súdu len v prípade, ak nedostatok nie je možné napraviť v odvolacom konaní, čo však nebol prípad sťažovateľa. Je toho názoru, že krajský súd bol pri rozhodovaní o v poradí druhom odvolaní dostatočne oboznámený so stavom veci, a preto mu nič nebránilo v konaní rozhodnúť. Doplnil, že aj odvolací súd je oprávnený, ak to považuje za potrebné, vykonať sám dokazovanie, ak tak neurobil súd prvej inštancie. Túto možnosť však v jeho veci krajský súd nevyužil. Zároveň s poukazom na § 390 CSP argumentoval, že toto ustanovenie nedáva odvolaciemu súdu žiadny priestor na akékoľvek uváženie ani na vyvažovanie či proporcionalitu. S poukazom na judikatúru ústavného súdu odmietol aj tvrdenia krajského súdu, že jeho postupom malo dôjsť k zachovaniu dvojinštančnosti súdneho konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu ústavnej sťažnosti, krajským súdom predloženého spisu a podaní účastníkov konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom. Sťažnostná argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti sa týka porušenia príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP zo strany krajského súdu, ktorý napadnutým rozsudkom (v jeho výroku II) nerozhodol o (v poradí druhom odvolaní) sporových stranách sám, ale zrušil aj v poradí druhé meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd zdôrazňuje svoju všeobecne známu a ustálenú judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (IV. ÚS 313/2022).

13. Vo väzbe na sťažnostné námietky ústavný súd poukazuje na jednoznačnú a konštantnú líniu svojej rozhodovacej činnosti týkajúcu sa nerešpektovania § 390 CSP.

14. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

15. Ustanovenie § 390 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, podľa ktorej rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie (I. ÚS 52/2020).

16. Ústavný súd pri posudzovaní aplikácie § 390 CSP odvolacími súdmi z pohľadu ústavnej konformnosti jeho výkladu už opakovane rozhodol, že priamo zo zákonného textu § 390 CSP vyplýva, že je formulované kategoricky a ukladá odvolaciemu súdu v ňom uloženú povinnosť splniť vždy, ak sú naplnené predpoklady v ňom obsiahnuté. Aj pre odvolací súd platí, že je povinný konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku ide o ustanovenie špeciálne vo vzťahu k ustanoveniam upravujúcim iné spôsoby rozhodovania o odvolaní (vrátane § 389 CSP). Ako už zo skoršej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, pri splnení predpokladov na aplikáciu § 390 CSP je daná zákonná povinnosť odvolacieho súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (napr. I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 52/2020, IV. ÚS 313/2022, IV. ÚS 391/2025). Ak aj v ostatnom čase ústavný súd pripustil výnimky z tohto zákonného imperatívu, išlo o špecifické procesné situácie (IV. ÚS 215/2022, III. ÚS 570/2023), ktoré však na podstate § 390 CSP nič nemenia a ani neotvárajú priestor na jeho nerešpektovanie (I. ÚS 211/2023).

17. Ustanovenie § 390 CSP bolo do civilného procesného práva zaradené s cieľom dosiahnutia zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania (tzv. zásada jedenkrát a dosť). Dané ustanovenie ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie (IV. ÚS 578/2024, I. ÚS 470/2024).

18. Opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP ústavný súd vyhodnocuje nekompromisne ako procesný exces, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022). Na uvedenom názore zotrval aj vo svojich recentných rozhodnutiach (IV. ÚS 439/2024, I. ÚS 294/2024).

19. Krajský súd v prejednávanej veci nerešpektoval § 390 CSP, keď napriek jeho kogentnému zneniu napadnutým rozsudkom opätovne zrušil v poradí druhý rozsudok prvoinštančného súdu a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Opätovné zrušenie prvoinštančného rozsudku sa snažil odôvodniť tým, že sa nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu v otázke, že si sťažovateľ sám zaviniť väzbu. Poukázal na to, že v danom prípade bolo pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu potrebné vykonať (doplniť) ďalšie dokazovanie, na základe ktorého by sa preukázalo konkrétne konanie sťažovateľa, ktoré by preukázalo, že tento mal vinu na uvalení väzby. Takéto odôvodnenie však z hľadiska ústavnej udržateľnosti neobstojí. Je totiž zrejmé, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, došlo teda k splneniu podmienky podľa § 390 písm. a) CSP. Kategoricky zákonom nastavené procesné parametre zároveň nemôže vyvážiť ani argumentácia odvolacieho súdu, že prvoinštančný súd (v druhom odvolaní napadnutom rozsudku) opätovne vyhodnotil obranu žalovaného, že sťažovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe, pretože si ju zaviniť sám, za dôvodnú a že nešlo o nové rozhodnutie prvoinštančného súdu. K takejto obrane krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že termín „nové rozhodnutie“ použitý v § 390 písm. b) CSP je potrebné rozumieť a interpretovať v kontexte § 390 písm. a) CSP a § 391 ods. 1 CSP. To znamená, že ako „nové rozhodnutie“ sa legálne označuje v poradí ďalšie rozhodnutie po predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu, a nie ako to mylne interpretuje krajský súd, rozhodnutie s novými alebo inými dôvodmi, než na ktorých bolo založené v poradí prvé (zrušené) rozhodnutie súdu prvej inštancie.

20. Ústavný súd k tomu uvádza, že odvolacie konanie je založené na princípe neúplnej apelácie a procesné normy dovoľujú aj odvolaciemu súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie, a tak si zadovážiť úplný skutkový podklad na svoje rozhodnutie (§ 384 CSP). Nedostatky právneho posúdenia môže sám odvolací súd odstrániť vlastným právnym posúdením s prípadným použitím postupu podľa § 382 CSP (IV. ÚS 439/2024). Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie. Inými slovami, pre vzťah k § 390 CSP teda platí, že odvolací súd musí sám napraviť prípadné chyby, ktorých sa ešte prvoinštančný súd v skutkových zisteniach a úvahách alebo nesprávnosti právneho vyhodnotenia dopustil (I. ÚS 470/2024).

21. Pokiaľ krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti argumentoval zachovaním zásady dvojinštančnosti konania, ústavný súd opakuje, že táto zásada nie je v Civilnom sporovom poriadku formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Navyše, z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, pri ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 protokolu č. 7 k dohovoru. Ani čl. 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súd vyššej inštancie negarantuje a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku

z 29. 5. 1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (I. ÚS 50/2020, I. ÚS 407/2022, I. ÚS 451/2022, I. ÚS 470/2024).

22. Ústavný súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok (v jeho napadnutom zrušujúcom výroku II), ktorý nerešpektoval § 390 CSP, predstavuje ústavne neakceptovateľný zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, keďže kolидуje s jeho obsahom v záruke postupu podľa platnej a účinnej procesnej normy. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny), tiež jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty napadnutým rozsudkom v jeho (zrušujúcom) výroku II (bod 1 výroku nálezu).

23. Na tomto základe ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutej časti (výrok II) rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze, pričom jeho úlohou bude postupovať v ďalšom priebehu odvolacieho konania tak, že vo veci sám rozhodne (§ 390 CSP).

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 423,74 eur (bod 3 výroku nálezu).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a repliky k vyjadreniu krajského súdu). Priznanú odmenu ústavný súd zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 266,22 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditiš
predseda senátu